

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

Kokousaika 15.06.2021 klo 09:00

Kokouspaikka Espoon tuomiokapituli

Läsnä

Kaisamari Hintikka	piispa, puheenjohtaja
Antti Kujanpää	tuomiorovasti, varapuheenjohtaja, poistui 112, 122 ja 126 §:n käsittelyn ajaksi
Jussi Koivisto	pappisasessori
Tarja Meijer	pappisasessori, estynyt
Matti Peiponen	pappisvarajäsen, sihteeri 107 §:ssä
Lea Ahonen	maallikkojäsen, poistui 121 §:n käsittelyn jälkeen
Aappo Laitinen	vt. lakimiesasessori, poistui 107 §:n käsittelyn ajaksi
Kai Peltonen	hiippakuntadekaani

Läsnäolo- ja puheoikeus

Pentti Aspila hiippakuntavaltuuston puheenjohtaja, poistui 121 §:n käsittelyn jälkeen

Esittelijä, sihteeri

Pilvi Keravuori notaari, poistui 107 §:n käsittelyn ajaksi

Ylemmän pastoraalitutkinnon päätöskeskustelu klo 9-10

Päivi Härkönen, hallintosihteeri
Mika Nurmi, asiantuntija
Salla Poropudas, asiantuntija
Katriina Salo, toimistosihteeri
Sirpa Tirri, asiantuntija
Heidi Zitting, seurakuntapastori

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

15.06.2021

§ 104 Kokoustiedot

Kokouksen avaus

Puheenjohtaja avasi kokouksen. Kai Peltonen luki Sir. 36:1-31.

Kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus

Kokous todettiin laillisesti kokoon kutsutuksi ja päätösvaltaiseksi.

Pöytäkirjantarkastajien valinta

Esitys Pöytäkirjantarkastajiksi valitaan Jussi Koivisto ja Kai Peltonen.

Päätös Päätettiin yksimielisesti esityksen mukaan.

Yhdessä -palkinnon luovuttaminen klo 13.00

Piispa luovutti juhlatilaisuudessa hiippakunnan *Yhdessä*-palkinnon Hyvinkään seurakunnan oppilaitosyhteistyölle.

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

§ 108 Pastori Kari Kuulan toimintaa koskeva kantelut

Diaarinumero DESP/37/08.00.02/2021
Esittelijä vt. lakimiesasessori Aappo Laitinen
Perustelut **Kanteluiden sisältö**

Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry:n puheenjohtaja Juha Marttila on 27.1.2021 tehnyt omasta ja MTK ry:n puolesta Kauniaisten suomalaisen seurakunnan seurakuntapastori Kari Kuulan toiminnasta seuraavan kantelun (esittelyn liite):

Tämä kantelu koskee Kauniaisten suomalaisen seurakunnan seurakuntapastori Kari Kuulan käyttäytymisen sopivuutta pappisviran haltijalle ja hänen pysymistään kirkon tunnustuksessa.

Seurakuntapastori Kuula on julkaissut puheena olevan kirjoituksensa nimenomaan pappina. Hän on kirjoituksessaan nimitellyt maanviljelijöitä ja karjankasvattajia riistäjiksi ja kiduttajiksi, jotka vievät eläimiltä mahdollisuuden onneen. Kuulan kirjoituksen mukaan lihantuotanto on "saatanallista julmuutta". Kuula myös vertaa karjankasvattajia natseihin, jotka pitivät keskitysleirejä.

Kirjoituksessa käytetyt ilmaiset ja vertaukset ovat äärimmäisen loukkaavia ja antavat täysin virheellisen kuvan suomalaisesta kotieläintuotannosta. Suomalaisilla maatiloilla ei kiduteta eläimiä, eikä lehmiä lypsetä näännyksiin asti "poikasien" poisottamisen jälkeen. Kaikki kirjoituksessa esitetyt väitteet ovat perusteettomia ja virheellisiä. Menestyvä karjankasvatus edellyttää aina hyvinvoivia eläimiä. Alkutuotannon harjoittajien toimintaa myös valvotaan viranomaisten toimesta hyvin tarkasti. Tarkemmin kuin juuri mitään muuta ammattia. Kuulan kirjoituksessa kuvaamia julmuuksia ei voi ollenkaan tunnistaa suomalaisten maatilojen toiminnassa. Lihantuottajien nimeäminen saatanallisen julmiksi natseiksi ja kiduttajiksi ei ole papille sopivaa käytöstä.

Kuulan mukaan kristillinen luomisoppi ja kristinuskon ydinidea kieltää eläinten hyödyntämisen ja tehokkaan kasvattamisen. Kirjoituksessaan Kuula kertoo uudestisyntyvän Jeesuksen jättävän pelastamatta ihmiset ja pelastavankin heidän sijastaan "keskitysleireissään kärsivät eläinparat". Kuula kirjoittaa, että ihmiset eivät edes tarvitse pelastajaa vaan eläimet. Käsityksemme mukaan tämä ei vastaa kirkon uskonkäsitystä ja tunnustusta. Odotamme tuomiokapitulin toteavan tämän hyvin selvästi päätöksessään.

Kristityt viljelijät ja karjanhoitajat uskovat pelastukseen muiden seurakuntalaisten tavoin. Kuula tuomitsee kirjoituksellaan ihmisille ruokaa kasvattavat viljelijät ja eläintenhoitajat saatanallisen tuhotyön tekijöinä jäämään pelastusta vaille ja joutuvan siis ikuiseen kadotukseen. Tämä ei voi olla kristillisen kirkon oppien mukaista. Maata viljelevät ja varjelevat eivät ammattinsa ja elinkeinonsa vuoksi ole huonompia kristittyjä kuin muut. Kirkon tulisi tarjota heidän uskollen koti ja turvapaikka, mutta seurakuntapastori Kuula on nyt kirjoituksellaan sysännyt heidät kirkon ulkopuolelle.

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

Edellä kerrotun valossa pyydämme tuomiokapitulia selvittämään erityisesti seuraavia seikkoja:

- 1. Onko seurakuntapastori Kari Kuula edellä mainitulla kirjoituksellaan tai muilla lausumillaan toiminut vastoin pappisviran velvollisuuksia ja pappislupausta tai käyttäytynyt papille sopimattomalla tavalla?*
- 2. Onko seurakuntapastori Kari Kuula toiminut tehtävässään tasapuolisesti ja käyttäytynyt asemansa ja tehtävänsä edellyttämällä tavalla?*
- 3. Onko seurakuntapastori Kari Kuula pysynyt kirkon tunnustuksessa?*

Kunnioittaen pyydämme tuomiokapitulia tutkimaan asian ja antamaan siinä lakien ja kirkon sääntöjen sekä tunnustuksen mukainen päätös ja ryhtymään muutenkin asiassa oikeiksi harkitsemiinsa toimiin.

Viljelijät ovat syvästi loukkaantuneet työhönsä ja uskoonsa kohdistuneesta harvinaisen julmasta hyökkäyksestä.

Jenni Salmi ja kahdeksan muuta maatalousyrittäjää ovat 28.1.2021 niin ikään kannelleet Kauniaisten suomalaisen seurakunnan seurakuntapastori Kari Kuulan toiminnasta (esittelyn liite). Kantelun mukaan pastori Kari Kuulan kolumnin sisältö ja siinä esitetyt näkemykset eivät ole evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuksen mukaisia. Kantelussa pyydetään tuomiokapitulia tutkimaan, onko Kuula mahdollisesti rikkonut pappisvalaansa. Kantelu liittyy olennaisilta osiltaan samoihin teemoihin kuin edellä mainittu Juha Marttilan ja MTK ry:n tekemä kantelu, minkä vuoksi kantelut on perustelua käsitellä yhdessä.

Kari Kuulan vastine

Kari Kuula on antanut kanteluiden johdosta seuraavan vastineen:

- Minua vastaan on kanneltu eläinteologiaa käsittelevän kolumnin johdosta. Molempien kanteluiden pointti tiivistyy MTT:n esittämään tutkimuspyyntöön.*
- 1 olenko kyseisessä kolumnissa tai muilla lausumilla toiminut vastoin pappisviran velvollisuuksia ja pappislupausta tai käyttäytynyt papille sopimattomalla tavalla?*
 - 2 olenko kolumnin suhteen toiminut pappina tasapuolisesti ja käyttäytynyt asemani ja tehtäväni edellyttämällä tavalla?*
 - 3 olenko kolumnini osalta pysynyt kirkon tunnustuksessa?*

Vastaan seuraavaa.

HUOMIODAAN GENRE: KOLUMNISSA SANOTAAN VOIMAKKAASTI

Kolumnin genre on toinen kuin saarnan tai teologisen analyysin. Kolumnissa on lupa sanoa asia räväkästi ja terävällä retoriikalla höystettynä. Kärjistysten tarkoitus ei ole esittää täsmällistä asiainkuvausta, vaan värittää tekstiä niin että peruspoinnit huomataan. Pyöristelevän ehkä ja keskustellaan -tyylin sijaan asia huudetaan. Siksi kolumnia kuuluu lukea suodattimen läpi. Kaikkea sanottua ei tarkoiteta otettavaksi kirjaimellisesti.

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

**MY BAD, KOHTUUTTOMAN VOIMAKAS RETORIikka ALTISTI
VÄÄRINTULKINNALLE**

Myönnän silti. Kolumni oli tahdittomasti muotoiltu. En tajunnut kirjoittaessa, että sen voi tulkita hyökkäyksenä suomalaisia maatalousyrittäjiä maataloutta vastaan. Se ei ollut tarkoitukseni. Näkökulmani oli globaali ja kärki kuluttajissa. Me kuluttajat päätämme kulutustottumuksillamme ja maksuhalukkuudellamme eläinten kohtelusta, eivät ne, jotka talouden ehdoilla tekevät työtä eläinten parissa.

Tästä huolimatta ymmärrän hyvin maatalousyrittäjien mielipahan ja ahdistuksen. Minua harmittaa kovasti heille aiheuttamani taakka. Olen Maaseudun tulevaisuudessa 19.1. pyytänyt sitä anteeksi näillä sanoilla:

"Kolumni oli osaltaan kirjoitettu tyhmästi ja tahdittomasti".

"Haluan pahoitella tuhansin anteeksipyyntöin sitä, että kolumnin kärki osoittautui suomalaiseen maataloustuottajaan. He tekevät rehellistä, rankkaa työtä kovan talouden ehdoilla".

"Tiedän, että suomalainen maataloustuottaja kokee usein olevansa syyllinen kaikenlaiseen pahaan, vaikka Suomessa tuotetaan ruokaa tiukan ja eettisen lainsäädännön mukaan. Kolumnin näkökulma oli globaali ja sen tarkoitus on herättää ihmiset ajattelemaan eläintuotantoa ympäristönäkökulmien lisäksi eettisestä ja kohtuullisuuteen pyrkivästä näkökulmasta".

En siis ole itsekään tyytyväinen kolumniin. Pyysinkin heti julkaisua seuraavana päivänä klo 11.17, että Kirkkojakaupungin toimitus tekisi siihen seuraavan lisäyksen loppuun:

"Lisäys 19.1. Blogin tarkoitus ei ole syyllistää suomalaisia maataloustuottajia. He tekevät kovaa työtä nykysääntöjen ja -käytäntöjen puitteissa. Pointti kohdistuu tilaajakuntaan eli eläintuotteiden käyttäjiin. Mitä valintoja he tekevät ja mitä he ovat valmiita maksamaan niistä. He ratkaisevat eläinkunnan tilan, eivät ne jotka työskentelevät eläinten kanssa."

Toimitus ei suostunut tähän, kolumneja ei muutella jälkeinpäin.

**TÄHTÄIN EI SUOMALAISSA YRITTÄJÄSSÄ, VAAN KAIKISSA
ELÄINTUOTTEIDEN KULUTTAJISSA**

Totean siis, että kolumnin voi tulkita hyökkäyksenä suomalaista maataloutta vastaan.

Mutta vain voi. Se ei ollut sitä. Sitä ei yhdelläkään sanalla yksilöity kohdistumaan juuri kotimaiseen yrittäjään. Teksti puhuu meistä kaikista. Käytän passiivia. Kirjoitan yleistäen ihmisistä eli meistä kaikista. Tekstin tähtäin on jokaisessa kuluttajassa.

Kun puhun meistä kaikista, katse on ruoan tuottamisessa globaalilla tasolla. Suomalainen kuluttaja ostaa brasilialaista kanaa ja norjalaista lohta ja niin edelleen. Näin jokainen lihaa syövä on välillisesti eläintuottaja, myös tämän kantelun käsittelijät, jos päättävät ruokatunnillaan tilata kanaviilokin pekonilla.

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

Näin olen neuvonut kolumnia lukemaan ja niin sitä tulee nyt tulkita. Kirjoittaja päättää, mitä hän sanoo. Jos teksti ymmärretään väärin, kirjoittaja voi jälkikäteen tarkentaa sitä, ja lukijan on uskottava kirjoittajan tarkennusta.

KRISTILLINEN ELÄINTEOLOGIA KAVAHTAA ELÄINTEN TEHOTUOTANTOA

Kolumnin pääpaino oli kristillisen eläinteologian esittelyssä. Mitä se sanoo eläimistä ja ihmisen oikeuksista niihin? Miltä nykyinen eläinten tehotuotanto näyttää luomisuskon, ihmisen jumalankuvaisuuden, inkarnaation ja kristillisen myötätunnon valossa?

Ja siltähän se näyttää, mitä kirjoitin, ja minkä selitin laajemmin seuraavassa kolumnissa ma 1.2. Emme omista eläimiä eikä meillä oli jumalallista oikeutta käyttää niitä hyväksi kuten nyt teemme. Se on tuntoisten olentojen muuttamista raaka-aineiksi ja esineiksi.

Toisessa kantelussa viitattiin klassisiin eläinten hyväksikäytön raamatuperusteisiin. ”Viljele ja varjele” (1. Moos. 15) ja ”teidän ravintonanne olkoon kaikki olennot, jotka elävät ja liikkuvat” (1. Moos. 9:3). Niiden eläinteologinen luenta menee näin.

Viljele ja varjele -sana lausutaan paratiisikertomuksessa puutarhassa elävälle ihmiselle. Se ei puhu karjataloudesta vaan kasvisruuasta. Maata viljellään ja sen hedelmä syödään. Eläimet ovat ihmisten ystäviä, eivät hyödykkeitä.

Raamatullisessa kertomuksessa vedenpaisumukseen jälkeen annettu lupa syödä eläimiä (1. Moos. 9:3) taas sijoittuu lankeemuksen jälkeiseen aikaan. Kyse on myönnötyksestä, ei originaalitarkoituksesta. Samassa yhteydessä lausuttu veren syömisen kielto muistuttaa eläimen elämän kuuluvan Jumalalle (nykytermein luontoon), ei ihmiselle. Ihminen kun joutuu käyttämään myös eläinravintoa selviytyäkseen kovassa luonnossa.

Mutta tarkoitus olisi, ettemme eläisi tuntoisten olentojen kustannuksella silloin kun se ei ole välttämätöntä. Ja tämä on nyt tilanne niin Suomessa kuin monessa muussakin maailmankolkassa. Emme tarvitse lihaa pysyäksemme hengissä. Niinpä eläintuotteista kieltäytyminen on Jumalan rakkauden osoittamista kanssaluoduille. Tällaiseen kilvoitteluun ja omasta mielihyvästä luopumiseen meitä kutsutaan nyt, sanoo kristillinen eläinteologia.

Ympäristökysymykset kertovat saman viestin, samoin yleinen myötätuntoetiikka. Tässä kohdassa moderni teologia liittyy sekulaarin ajattelun löytöihin.

Tältä osin kolumnissa ei ole mitään virhettä tai huomautettavaa. Pahoittelen sanomisen tapaa, mutta en itse asiaa. Se pätee, tältä asia näyttää eläinteologian näkökulmasta.

Kerrotaan nyt vielä, etten kirjoittanut kolumnia minkään hetkellisen tunteen vallassa. Olen useamman vuoden studeerannut eläinkysymyksiä ja lukenut aiheita käsitteleviä eläinfilosofisia ja teologisia kirjoja. Enkä ole mikään yksityisajattelija tässä, vaan muutkin teologit ovat Suomessakin julkaisseet samansisältöisiä tekstejä. Aihe ei siis ole aivan uusi teologian kentällä, joskaan se ei ole vielä tavoittanut suuria joukkoja. Silti kokonaiskirkossakin

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

asia ymmärretään intuition tasolla: kasvisruokaa ei suositella pelkästään ympäristösyistä.

OIKEUS OLLA SILLÄ KANNALLA, ETTÄ TEHOTUOTANTOELÄIMET KÄRSIVÄT

MTT:n kantelun mukaan ”kaikki kirjoituksessa esitetyt väitteet ovat virheellisiä ja perusteettomia”, siis siltä osin kuin ne kohdistuvat suomalaiseen eläintuotantoon. Toisin sanoen, Suomessa tehotuotetut eläimet voivat pääsääntöisesti hyvin.

Totean tähän ensinnäkin, että näkökulmani oli globaali. Katson eläintuotantoa maailmanlaajasta mittasuhteista käsin. Jos asiat Suomessa ovatkin hyvin, ne eivät ole sitä kaikkialla.

Toiseksi totean, että myös kotimainen eläintuotanto – vaikka siihen en kolumniani kohdistanutkaan - ei ole vailla ongelmia. Tästä kysymyksessä on maassamme, mutkat suoraksi yksinkertaistaen, kaksi koulukuntaa.

Toinen sanoo, että kun nautoja, kanoja ja sikoja hoidetaan kuten Suomessa, ne voivat kohtuullisen hyvin. Paino on sanalla kohtuullinen. Niiden tilanne ei ole optimaalinen, mutta hyväksyttävä kuitenkin. Kantelijat edustavat tätä kantaa.

Toisen koulukunnan mukaan myös Suomessa on ongelmansa. Eläinten tehotuottaminen talouden ehdoilla ei ole täällä olennaistesti toisenlaista kuin muualla – pienet luomutilat ovat asia erikseen. On maailmankolkka mikä tahansa, tuotantoeläinten kärsimys ylittää kohtuuden rajat. Ne on jalostettu, ne elävät keinotekoisessa joukkoympäristössä, ne eivät voi toteuttaa lajityypillisiä tarpeitaan ja niiden elinkaareen sisältyy tuotantoprosessiin liittyviä traumaattisia tilanteita. Eläinten kärsimys vaihtelee tilanteesta ja lajista riippuen, nautojen kohtalo on aika toinen kuin kanojen tai vaikka tarhaminkkien.

Minä kallistun jälkimmäisen koulukunnan kannalle. Käsitykseni perustuu pääosin kirjallisuuteen. Ja tietenkin eläinsuojelulakiin, jonka pyrkimys säädellä tuotantoeläinten kohtelua perustuu tietoon niiden kärsimyksestä tuotantoprosessin aikana.

Näiden kahden koulukunnan olemassaolo on yleisesti tunnustettu ja minulla on oikeus asettua jälkimmäisen kannalle. En niin tehdessäni esitä omia keksintöjäni, vaan nojaan jo olemassa olevaan käsitykseen.

Toki tiesin kolumnia kirjoittaessa, että tuotantoeläinten osat voivat olla hyvinkin erilaisia. Sen kärjistetyt ilmaukset ovat yleistyksiä. Siksi toteankin varmuuden vuoksi kolumnin lopussa, että ”yksityiskohdista voi neuvotella” – en väitä kaikkea esittämään vuoren varmaksi.

VIATON VALKOINEN MAITO

Mt-yrittäjien kantelussa on erityisesti kiinnitetty huomiota kommenttiini maidosta. ”Viaton maitokin on kauhea tuote, kun tarkemmin ajattelee. Lehmä keinosiemennetään, sen poikanen otetaan pois ja sitten siltä lypsetään maitoa näännyksiin asti.”

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

Kärjekkäästi sanottu, mutta katsotaanpa itse asiaa. (totean edelleen, että kolumnin katse oli globaali, mutta tässä vastineessa kirjoitan suomalaisesta lehmätuotannosta, kun kantelijat sen kerran ottivat esiin. Lähteenä kirja Syötäväksi kasvatetut, joskin samat tiedot löytyvät muualtakin. Yksityiskohdista voidaan neuvotella, mutta suuri kuva on tämä).

Maito saadaan keinosiementämällä lehmä. Sitten se synnyttää poikasen, joka otetaan siltä saman tien pois. Tilanne on traumaattinen molemmille. Emolla on kova biologinen halu jälkikasvun hoivaamiseen ja poikanen kaipaa emoa – eläintutkimus tietää tämän hyvin, sitä on turha kiistää. Siksi myötätuntoetiikka näkee käytännön, köh köh, sanotaan tahdikkaasti, problemaattisena. Kas kun sattuu, että toisessa kantelussa viitataan Kirkkojakaupungin artikkeliin, jossa eräs lehmätillallinen itse toteaa saman ongelman.

Suomen lypsylehmistä yli puolet ovat edelleen parsinavetoissa. Parsinavetta on pieni aitaus, jossa lehmä päästään kiinnitettynä seisoo samassa paikassa. Siis samassa paikassa koko talven, sanotaan lokakuusta toukokuuhun, kuin parkkiin jätetty mopo. Siinä se syö, nukkuu, lypsetään, keinosiemennetään, se poikii, poikanen otetaan pois ja lypsy jatkuu. Kesän se käy laitumella ja sitten se taas sammutetaan talveksi parteen. On päivän selvää, ettei lehmä itse halua tällaista elämää. Ei se halua kököttää samassa paikassa puolta vuotta. Ei sen lajityypilliset tarpeet siinä tyydyty, ei alkuunkaan. Ja tämä maidon takia. Siksi sanon maitoa kauheaksi tuotteeksi.

Vielä voisin kirjoittaa nupotuksesta (lehmänpoikasen sarvien alkujen polttamisesta puuduttamatta), lypsylehmien eliniästä (keskimäärin 5 vuotta, kun jotkut elävät 10-13 vuotta) tai lehmien maidontuotannon huimasta kasvusta jalostustoiminnan ansiosta. Näihinkin ilmiöihin liittyy eettisiä ongelmia. Olennaista on nyt se, että kolumnin kärjekkäällä viittaus maitoon on perusteensa.

Maito ei ole niin viaton tuote kuin sen väristä voisi luulla.

BACK TO GENRE: ELÄINTEN TEHOTUOTANNOSTA VOI KIRJOITTA RÄVÄKIN ILMAUKSIN

Palaan kolumnin genreen. Genre antaa luvan sanoittaa räväkästi ja kärjekkäästi. Peruspointit ilmaistaan värikkäillä ilmauksilla ja kielikuvilla.

Lähden siitä, että kristillinen eläinteologia suhtautuu kriittisesti eläinten tehotuotantoon, näkökulmani on maailmanlaaja eläinteollisuus ja liityn siihen koulukuntaan, jonka mukaan luonnollisista elinympäristöistään ja lajityypillisistä mahdollisuuksistaan irrotetut tuotantoeläimet kärsivät eri asteisesti. Minulla on oikeus liittyä näin näkevään koulukuntaan.

Kolumnin loukkaavalta kuulostavat ilmaukset selittyvät tästä käsin. Kolumnigenre antaa luvan kutsua eläinten tehotuottamista tuntoisten olentojen ”riistämiseksi”, ”kiduttamiseksi” ja ”näännyttämiseksi”. Keskitysleirivertausta ovat käyttäneet myös monet aivan oikeat ajattelijat.

Samaan lajiin kuuluu myös ilmaus ”saatanallinen julmuus”. Katsotaan sitä kontekstinsa valossa. Lainaus kolumnista: ”Tällainen eläinten massakäyttö ei ole nykyään mitenkään välttämätöntä. Päinvastoin. Ilmastokin voisi

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

paremmin, jos luopuisimme lihasta. Siksi on selvää, ettei nykytilanne mene Jumalan sallimusten piiriin. Sitä jatkaessamme emme mitenkään ilmaise Jumalan rakkautta, vaan saatanallista julmuuttahan se on.”

Tällaisellakin retorisella ilmauksella eläinten tehotuotantoa voi kutsua, kun sitä katsoo Jumalan rakkauden vaatimuksen valossa. Jumalan omastaan luopuva rakkaus on niin toisenlaista kuin pääosin mielihyvään perustuva eläinteollisuus: haluamme lihaa, vaikka se ei ole mitenkään välttämätöntä. Asetelmaa voi kuvata näinkin jyrkällä kielikuvalla ja niin ovat tehneet muutkin (tosin jälkeensä ajateltuna se ei ollut kovin viisasta).

Ja vielä, kuten edellä totesin, tarkoitukseni ei ollut osoittaa eläinten kanssa työskenteleviä, vaan meitä eläintuotteiden kuluttajia. Retoriikka kohdistuu meihin, ei niihin, jotka tekevät työtä eläinten kanssa.

TÄLLÄ KERTAA ELÄINTEN PUOLELLA

MTT:n kantelussa kysytään, olenko pappina toiminut tasapuolisesti ja asemani ja tehtäväni edellyttämällä tavalla. Kolumni ei ollut tasapuolinen. Siinä asetettiin eläinten puolelle ihmisiä vastaan. Joskus papin on puhuttava niiden puolesta, jotka eivät osaa itse puhua.

JUMALAN POIKA TULI IHMISEKSI IHMISTEN PELASTUKSEN TÄHDEN, JOSKIN LUNASTUS KOSKEE SAMALLA KOKO LUOMAKUNTAA

MTT:n kantelussa kysytään, opetanko pelastuksesta tunnustuksen mukaisesti. Kolumnissa kun esitän, että mikäli Jeesus syntyisi nykyään, hän muuttaisi suunnitelmiaan ja ryhtyisi eläinten pelastajaksi. Muutenkin tekstissä puhutaan epätavallisen kategorisesti tyyliin Jeesuksen seuraaja sitä ja tätä, jolloin näyttää, ettei harmaan sävyjä jaa ollenkaan.

Näissä kohdissa on kyse pelkästä retoriikasta, ei harkitusta soteriologisesta linjauksesta.

Ihmettelen kovin, ettei sitä tajuttu saman tien.

Toki Jumalan Poika tuli ihmiseksi pelastaakseen ihmiset. Ilman muuta näen asian näin.

Tosin inkarnaation siunaus ei rajoitu vain ihmiskuntaan. Hän kun tuli lihaksi eli luoduksi olennoksi, ja koko luomakunta odottaa lopullista lunastusta. Mikä siis on eläinten osa täyttymyksessä? Jäävätkö ne siitä osattomaksi, vai koskeeko lunastus kaikkea luotua? Pelastetaanko eläimet lajeina vai yksilöinä? Vai pelastuvatko vain ne eläimet, jotka ovat eläneet ihmisten vaikutuspiirissä? Mihin vedetään raja? - Ameenban post mortem elämää kun on vaikea kuvitella. Näihin kysymyksiin en nyt ota tarkemmin kantaa, vaikka kiinnostavia ovatkin. Kantelun kannalta on olennaista todeta, etten opeta ihmiset ohittavaa soteriologiaa.

JATKOSSA TAHDIKKAAMMIN

Otan kanteluista ja koko jupakasta oppia. Eläinkysymys on ilman muuta tärkeä, osin kartoittamaton ja lopputuloksiltaan kiusallisen haastava kristillisen eetoksen teema. Pidän sitä esillä jatkossakin, mutta tahdikkaammin ja sovittelevammin. Ja harvakseltaan, se ei ole teologinen pääteemani.

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

Olen nyt selvemmin tietoinen siitä, että aiheeseen liittyvät puheenvuorot kuullaan helposti kohdistuvan suoraan kotimaisiin eläintuottajiin. En halua ahdistaa heitä millään tavalla, sillä he eivät voi vaikuttaa suuriin elämänvalintoihinsa samalla tavalla kuin rivikuluttaja. Eikä tässä muutenkaan ole kyse mustavalkoisesta joko - tai -asetelmasta. On myös harmaan sävyjä.

Vielä henkilökohtainen toteamus. Olen tottunut siihen, että kanteluita tehdään terveen asenteen menettäneistä tai muuten työnsä huonosti hoitavista papeista. En mitenkään koe kuuluvani siihen joukkoon. Siksi kieltämättä harmittaa joutua kantelun kohteeksi. Mutta ymmärrän toki tilanteeseen liittyvät dynamiikat.

TOIVON ETTÄ OLEN OLLUT TÄYSIN VÄÄRÄSSÄ

Summa. Kanteluissa kysellään, olenko pappina ja teologina ymmärtänyt asiat oikein.

Toivon että olisin erehtynyt.

Toivon että peruspoinnini olisi pielessä. Eläinten tehohyödyntämisessä ei olisi sen suurempaa eettistä ongelmaa. Toivon että kristillinen eetos hyväksyy pääpiirteissään nykyisen käytännön. Toivon että eläinteologian ajatus eläinten itseisarvosta olisi harhalaukaus, että meillä todellakin on oikeus niiden elämään, kohtuuden rajoissa, of course. Toivon ettei Kristuksen kutsu myötätuntoon liity eläinkysymykseen, sillä tuotantoeläimet voivat pääsääntöisesti hyvin. Rauha tilalla ja kuluttajalla hyvä mieli.

Jos näin olisi, elämä olisi paljon helpompaa. Ei olisi tuntua siitä, että jokin on pahasti pielessä. Voisimme jatkaa entiseen tapaan.

Asian arviointia

Hallintokantelun käsittely

Hallintolain 53 a §:n 1 momentin mukaan toimintaa valvovalle viranomaiselle voi tehdä hallintokantelun. Kirkkojärjestyksen 19 luvun 1 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaan tuomiokapituli valvoo papiston tehtävien hoitoa ja elämää. Kauniaisten suomalaisen seurakunnan seurakuntapastorina Kari Kuula on Espoon hiippakunnan tuomiokapitulin valvontavallan alainen.

Luterilainen luomakunta- ja eläinteologia

Eläinten asemaan ja syömiseen liittyvistä kysymyksistä on keskusteltu jo klassisessa teologiassa. Raamattu sisältää lukuisia kohtia, jossa käsitellään eläimiä ja niiden osaa ja arvoa luomakunnassa, mutta eläimet eivät sinänsä ole Raamatussa keskeinen teema. Länsimaissa eläimiin liittyvä eettinen keskustelu alkoi vähitellen 1600-luvulta lähtien, ja varsinaisesti eläineettiset kysymykset ja eläinteologia voimistuivat 1800-luvun loppupuolella ja voimakkaammin 1900-luvun lopulla. Virallisia kirkkojen kannanottoja eläinten oikeuksiin on annettu vasta 1900-luvun jälkipuoliskolla.

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

Eläinteologian voidaan katsoa kuuluvan nykyisin runsaan tutkimuksen ja keskustelun kohteena olevaan ekoteologiaan, jota kutsutaan myös ympäristöteologiaksi. Eläinteologia voidaan nähdä myös ekoteologian rinnakkaisalana. Keskeinen kysymys ympäristö- ja eläinteologisessa keskustelussa on kristilliseen uskoon perustuva käsitys ihmisen suhteesta luomakuntaan ja sen ilmiöihin. Molemmissa pohditaan sitä, millainen on Jumalan ja luomakunnan välinen yhteys ja mikä on Jumalan tahdon mukaista elämää ja toimintaa. Samalla joudutaan ottamaan kantaa paitsi kristinuskon samanaikaiseen pysyvyyteen ja muuttumiseen, myös yhteiskunnallisesta muutoksesta nouseviin kysymyksiin. Kristillisessä teologiassa esiintyy erilaisia näkemyksiä siitä, millainen on Jumalan ja luomakunnan välinen yhteys.

Luterilaisen luomakuntateologian lähtökohtana on ubikviteetti-oppi, käsitys Kolmiyhteisen Jumalan läsnäolosta kaikessa luodussa ja sen ylä- ja alapuolella. Luterilaisuus on aina korostanut Jumalan läsnäoloa kaikessa luodussa elämän antajana ja ylläpitäjänä. Tunnustuskirjoihin sisältyvän Yksimielisyyden ohjeen pohjalta voidaan eritellä kolme Jumalan läsnäolon tasoa: Jumalan yleinen läsnäolo kaikissa luoduissa, Jumalan erityinen läsnäolo uskovissa ja pyhissä ja Jumalan persoonallinen läsnäolo Kristuksessa.

Toisen luterilaisen tunnustuskirjan, Lutherin Ison katekismuksen, keskeisiä ajatuksia on usko Jumalan hyvyyteen häneltä tulevan hyvän vastaanottamisena. Jumalan läsnäoloa luodussa tarkastellaan lahjoittavan rakkauden näkökulmasta. Jumala antaa elämän ja pitää sitä yllä. Hän antaa ruumiin kaikkine jäsenineen sekä sielun, aistit, järjen ja ymmärryksen ynnä muun, mitä elämään kuuluu. Hän antaa myös ravinnon, vaatteet, perheen ja kodin ja kaiken muun tarvittavan. Edelleen hän antaa koko luomakunnan tyydyttämään elämisen tarpeita, siis auringon, kuun ja tähdet, päivän ja yön, ilman, tulen, veden ja maan sekä kaiken, mitä ne kantavat ja tuottavat kuten kalat, linnut, muut eläimet, viljan ja kaikenlaiset kasvit. Katekismuksen mukaan myös hyvä hallitus, rauha ja turvallisuus kuuluvat Jumalan luomistyöhön.

Edellä olevan luettelon tarkoituksena on osoittaa, että kukaan ei ole voinut itse aikaansaada elämäänsä eikä kykene pitämään sitä yllä. Luomakunta toteuttaa siis Jumalan elämää antavaa ja ylläpitävää työtä. Tämä koskee kaikkia luotuja. Katekismuksen lausumaa, jonka mukaan luomakunta on annettu tyydyttämään elämisen tarpeita, tulee tulkita tästä näkökulmasta käsin.

Lutherin näkemyksen mukaan ihminen ymmärtää luomakuntaa ja tuntee myötätuntoa sitä kohtaan sitä enemmän, mitä paremmin hän tuntee Jumalan. Jumalan tunteminen johtaa luomakunnan tuntemiseen sekä ymmärrykseen, rakkauteen ja myötätuntoon sitä kohtaan. Ihmiselle annettun ymmärryksen kautta on tarpeen pohtia, minkälaisia toimenpiteitä luomakunnan hyväksi tulee tehdä. Ihmiselle annettuun valtaan hallita luontoa kuuluu myös lupa käyttää luotuja ravinnoksi. Lutherin mukaan lihansyönti on luvallista, mutta alun perin ihminen on tarkoitettu pikemminkin kasvin- kuin lihansyöjäksi. Luotujen käyttö ravinnoksi ei ole kiellettyä, sillä se, että luodut ovat toistensa ja ihmisen ravintoa, kuuluu niiden luontoon. Luotuja tulee kuitenkin käyttää kohtuullisesti ja vain sen mukaan kuin on tarpeen. Jokaisella eläimellä on luontonsa mukainen paikka ja tehtävä luomakunnassa. Ihmisen tehtävänä on

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

opetella tuntemaan tätä luontoa ja edistää, ylläpitää ja suojella eläinten luonnonmukaista elämää.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kannanotot

Eläinten syömiseen ja oikeuksiin liittyvät kysymykset ovat pitkään olleet niin haastavia ja sosiaalisesti latautuneita, että eläinteologia on globaalillakin tasolla kehittynyt hitaasti. 2000-luvulla eläinteologia on kuitenkin voimistunut ja sen käsittelemät teemat ovat laajentuneet.

Eläinteologisia kannanottoja ja eettisesti ohjaavia dokumentteja on Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa vain niukalti. Kuitenkin jo vuoden 1948 Katekismuksessa todettiin selkeästi, että eläinten kunnioittava kohtelu on osa kristityn tehtävää. Myös koulukasvatuksessa perusteltiin luonnonsuojelua ja eläinten kunnioittavaa kohtelua kristillisin perustein 1900-luvulla varsin pitkään. Ensimmäiset eläinsuojeluyhdistykset vetosivat perustamisasiakirjoissaan nimenomaan kristilliseen eläinteologiaan. Suomen eläinsuojeluyhdistys teki jo vuonna 1947 kirkolliskokoukselle aloitteen eläinten sunnuntain viettämisestä. Vaikka esitystä ei hyväksytty, piispainkokous päätti tuomiokapitulien kautta suositella seurakuntia viettämään eläinten päivää 4. lokakuuta.

Ympäristöön ja eläinten oikeuksiin liittyvän keskustelun voimistuessa Suomessa 1900-luvun lopulla luomakunnan varjelun tarvetta korostettiin. Huoli ympäristöstä ja luonnosta on 2000-luvulla näkynyt yhä selvemmin myös kirkon toiminnassa. On selvää, että kirkon jäsenten näkemykset ympäristöasioissa ovat hyvin moninaisia. Kirkko on kuitenkin profiloitunut yhä selkeämmin ympäristöasioihin sitoutuneena. Käytännössä tämä on näkynyt muun muassa kirkon ympäristödiplomijärjestelmässä. Myös kirkon ilmasto-ohjelmassa Kiitollisuus, kunnioitus, kohtuus vuodelta 2008 käsitellään eläinteologisia kysymyksiä. Kasvisruoan osuuden lisäämistä suositellaan ilmastopäästöihin liittyvillä syillä. Kirkon ilmasto-ohjelman lähtökohtana on edellä mainittu käsitys Jumalan läsnäolosta kaikessa luodussa.

Kirkon maaseutulinjauksissa vuodelta 2015 (s. 13) todetaan:

”Eläinten kunnioitus – Luomakunnan pyhyys merkitsee myös jokaisen eläimen, sekä luonnonvaraisen että kotieläimen, pyhyyttä. Tästä seuraa muun muassa maataloudessa entistä määrätietoisempi panostus eläinten hyvinvointiin. Lähtökohta, jossa kunnioitetaan luonnon omaa tapaa toimia, on myös ihmiselle paras ja taloudellisestikin kannattavin.”

Kirkon käytännön toiminnassa ympäristö ja eläimet ovat myös läsnä eri tavoin. Esimerkkeinä voidaan mainita karjatilojen ja lemmikkieläinten siunaustilaisuudet. Myös kirkon kasvatustyössä ympäristöteemat ovat voimistuneet viime vuosien aikana, esimerkiksi rippikoulutyössä. On selvää, että ympäristön- ja eläinten suojeluun liittyvät kysymykset nousevat jatkossa yhä näkyvämmiin esiin. Tutkimustieto ja yhteiskunnallinen keskustelu eläimistä on huomattavasti laajentunut viime vuosikymmeninä. Kirkossa on tarvetta niin asiaa koskevalle teologiselle kuin käytännöllisellekin keskustelulle kirkon eri tasoilla.

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

Teologisen keskustelun keskiössä on kysymys siitä, mitä Jumalan tahto edellyttää eläinten kohtelun suhteen. Kristillisen uskon ja sen mukanaan tuoman rakkauden avulla ihminen voi asettua toisen asemaan ja tuntea myötätuntoa. Lutherin näkemyksen mukaisesti tämä koskee Jumalaa, toisia ihmisiä ja kaikkia luotuja.

Johtopäätökset

Pastori Kari Kuulan toimintaa ja kolumnia koskevissa kanteluissa tuomiokapitulia on pyydetty arvioimaan, onko Kuula toiminut vastoin pappisviran velvollisuuksia ja pappislupausta tai käyttäytynyt papille sopimattomalla tavalla, onko hän toiminut tehtävässään tasapuolisesti ja käyttäytynyt asemansa ja tehtävänsä edellyttämällä tavalla sekä onko hän pysynyt kirkon tunnustuksessa.

Kanteluiden, niihin annetun vastineen ja edellä esitetyn perusteella todetaan seuraavaa:

Kantelut perustuvat näkemykseen, jonka mukaan pastori Kari Kuulan KirKKo ja kaupunki -lehdessä 18.1.2021 julkaistu kolumni oli kohdistettu nimenomaan suomalaisiin karjankasvattajiin. Kolumnin sanamuodot eivät tue tulkintaa, jonka mukaan kolumni käsittelisi ensi sijassa suomalaista eläintuotantoa. Kolumnissa nimenomaisesti viitataan ”puutarhaplaneettaan”, mikä osaltaan vahvistaa edellä sanottua. Lisäksi on huomioitava, että heti kolumnin julkaisua seuraavana päivänä kirjoittaja julkisesti pahoitteli asiaa ja erityisesti korosti kirjoituksen globaalia näkökulmaa, minkä pastori Kari Kuula on todennut myös vastineessaan. Kuulan mukaan kolumnin tarkoituksena oli herättää ihmisiä ajattelemaan eläintuotantoa ympäristönäkökulmien lisäksi eettisestä ja kohtuullisuuden pyrkivästä näkökulmasta.

On kiistatonta, että maailmanlaajaan eläinten tehotuotantoon sisältyy niin eettisiä kuin ympäristönsuojelullisia ongelmia. Tietoisuuden ja keskustelun herättäminen näistä ongelmista on tärkeää. Eettisen ruoantuotannon tulee ottaa huomioon luonnonvarojen riittävyys ja toiminnan vaikutukset ilmastonmuutokseen. Samalla on tarpeen todeta, että suomalainen eläintuotanto on maailmanlaajassa tarkastelussa vastuullista. On valitettavaa, että Kuulan kolumni on laajasti koettu hyökkäyksenä suomalaisia eläintuottajia vastaan. Laadukas ruoantuotanto eettisesti kestäväällä tavalla hyödyttää sekä kuluttajaa että maataloustuottajaa.

Maataloustuotanto on murroksessa ja maataloustuottajiin kohdistuu lukuisia keskenään ristiriitaisia vaatimuksia. Kotimaisen kilpailukykyyn näkökulmasta tuotannon tehostamiseen on painetta samalla kun eläinten olosuhteita tulisi parantaa. Kotimaiset tuotantovaatimukset voivat erota ulkomaisista, mikä heijastuu ruoantuotannon hintatasoon. Yhteistä keskustelua tarvitaan siitä, miten maataloutta elinkeinona voidaan tukea ja harjoittaa eettisesti kestäväällä tavalla siten, että tuottajahinnat pysyvät kestäväällä tasolla. Samalla on välttämätöntä käydä keskustelua siitä, miten Jumalan tahto voi toteutua kristittyjen jokapäiväisissä valinnoissa ja mitä se edellyttää eläinten kohtelun suhteen.

Kolumnistin ensisijaisena tarkoituksena on ollut nostaa esiin maailmanlaajan eläinten tehotuotannon eettisiä ongelmia. Tämä on tapahtunut varsin räväkän retoriikan keinoin. Kolumnin tyyli laji voi olla liioitteleva, kärjistävä tai

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

provosoiva. Yhteiskunnallisen ja teologisen keskustelun herättäminen näillä keinoin on tyypillistä ja mahdollista. On kuitenkin syytä korostaa, että kolumnin tyyli- ja sisällöllisissä ja sanamuodoissa on tärkeää välttää loukkaamista tai aiheuttamista tarpeettomia väärinymmärryksiä. Polarisoinnissa ei ole ongelmattomia, ja kirkon jäsenillä on paitsi mahdollisuus, myös vastuu olla edistämässä kunnioittavaa ja keskinäistä ymmärrystä lisäävää keskustelukulttuuria.

On syytä painottaa, ettei kirjoittaja ole kolumnissaan viitannut natsien tai rinnastanut heihin suomalaisia karjankasvattajia. Kyse on kantelun tekijän tulkinnasta. Kolumnissa käytetty keskitysleiri-sana on valittava, mutta samalla on tarpeen todeta, että kyseessä on vertauskuva, jota on pitkään käytetty eläineettisessä kirjallisuudessa. Keskitysleirit eivät liity historiassa ainoastaan kansallissosialistisen Saksan ylläpitämiin leireihin, vaan niitä on ollut eri puolilla maailmaa ja erilaisten valtajärjestelmien alaisuudessa. Keskitysleirin käsite on syntynyt jo 1800-luvulla.

Kaikilla kirkon jäsenillä, myös papeilla, on oikeus osallistua keskusteluun ajankohtaisista kysymyksistä. Suomen perustuslain 12 §:n 1 momentti takaa jokaiselle sananvapauden. Sananvapautteen sisältyy oikeus ilmaista, julkistaa ja vastaanottaa tietoja, mielipiteitä ja muita viestejä kenenkään ennakolta estämättä. Viranhaltijan sananvapautteen voidaan puuttua vain laissa säädetyllä perusteella. Sananvapauden rajoituksia voi aiheutua laissa säädetyistä salassapitovelvoitteista ja yleisistä virkavelvollisuuksista, kuten vaitiolovelvollisuudesta, käyttäytymisvelvollisuudesta ja virantoimitusvelvollisuudesta. Viranhaltijan kielenkäytön ja julkisuudessa esittämien kannanottojen tulee olla asianmukaisia, asiallisia ja sopivia. Erityisesti papin virassa toimivan kolumnistin on hyvä ottaa huomioon, että hänen julkisten kannanottojensa voidaan tulkita edustavan kirkon kantaa, vaikka hän itse katsoisi esittävänsä ne yksityishenkilönä.

Eduskunnan oikeusasiamies on ratkaisukäytännössään korostanut, että myös viranhaltijoiden sananvapauden rajoja on arvioitava perusoikeusmyönteisesti. Tulkinnanvaraisissa tilanteissa työnantajan on perusteltua pidättäytyä sananvapauden käyttöön puuttumisesta. Edellä todetun nojalla pastori Kari Kuula ei ole kolumnistina toimiessaan rikkonut kirkkolain 6. luvun 26 §:ssä säädetyjä viranhaltijan yleisiä velvollisuuksia. Hän ei myöskään ole toiminut vastoin pappisviran velvollisuuksia ja pappislupausta tai käyttäytynyt papille sopimattomalla tavalla. Käyttäessään sananvapauttaan papin on kuitenkin tärkeää arvioida, miten hänen ilmaisunsa voidaan tulkita ja minkälaisia seuraamuksia niillä voi olla.

Kanteluissa on esitetty kysymys pastori Kari Kuulan pysymisestä kirkon tunnustuksessa. Yksittäistä ja verrattain suppeaa kolumnia ei ole perusteltua pitää opillisena kannanottona tai tehdä sen pohjalta johtopäätöstä, että kirjoittaja olisi hylännyt perinteisen pelastusopin. Vastineessaan Kuula toteaa, ettei hän ole luopunut luterilaisen tunnustuksen mukaisesta soteriologiasta. Oppi pelastuksesta Kristuksessa on kirkon tunnustuksen keskeinen osa, ja Kuula vastineessaan kirjoittaa opettavansa sen mukaisesti. Edellä kirjoitetun valossa voidaan pitää selvänä, että pastori Kari Kuula on pysynyt kirkon tunnustuksessa.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon virallista kannanmuodostusta eläinteologisiin kysymyksiin ei ole tehty, kuten edellä on esitetty. Eläinten

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

kunnioittavan kohtelun vaatimus on kuitenkin tuotu esiin jo vuoden 1948 katekismuksessa. Kirkon ilmasto-ohjelmassa ja ennen kaikkea kirkon maaseutulinjauksissa vuodelta 2015 tuodaan esille näkökulmia, jotka puolustavat aiempaa määrätietoisempia toimia eläinten hyvinvoinnin varmistamiseksi. Kirkon eläinteologiset linjaukset hakevat vielä muotoaan ja kaipaavat lisää teologista reflektiota. Pastori Kari Kuulan kolumni voidaan nähdä osana tätä keskustelua ja liittyvän edellä mainituissa asiakirjoissa esille nostettuihin painotuksiin, vaikkakaan kolumnissa käytetyt ilmaisut eivät kaikilta osin ole onnistuneita.

Yhteenvetona voidaan todeta, että eläinten asemaan liittyvät eettiset kysymykset eroavat nykyaikana merkittävästi Raamatun tekstien syntyäikojen maailmasta ja myös luterilaisten tunnustuskirjojen historiallisesta kontekstista. Keskustelun herättäminen eko- ja eläinteologisista kysymyksistä on perusteltua, mutta näkemysten ja mielipiteiden ilmaisussa on hyvä käyttää harkintaa ja pyrkiä rakentamaan keskinäistä ymmärrystä. Anteeksipyytämällä ja -saamisella on keskeinen merkitys Jeesuksen opetuksissa ja kristillisessä uskossa, opissa ja perinteessä. Pastori Kari Kuula on julkisesti ja tuomiokapitulille antamassaan vastineessaan pahoitellut kolumnin muotoilua, jonka vuoksi siinä esitetyn kritiikin kärjen voitiin katsoa osoittavan suomalaisen maataloustuottajaan. Asia ei näin ollen edellytä tuomiokapitulilta enempiä toimenpiteitä.

Esitys

Tuomiokapituli päättää

- a) etteivät kantelut eivät anna aihetta toimenpiteisiin ja
- b) tarkastaa pöytäkirjan tämän pykälän osalta välittömästi istunnossa.

Päätös

Päätettiin yksimielisesti esityksen mukaan.

Toimenpiteet

Tiedoksi: kantelijat ja pastori Kari Kuula

Hallintotiedote

Lisätiedot

Lisätietoja antaa tarvittaessa vt. lakimiesasessori Aappo Laitinen, 050 348 4183, aappo.laitinen@evl.fi

Muutoksenhaku

Hallintokanteluasiassa annettuun ratkaisuun ei hallintolain 53 d §:n mukaan saa hakea muutosta valittamalla.

15.06.2021

Espoon hiippakunnan tuomiokapituli

Kokouksen puolesta

Kaisamari Hintikka
piispa
puheenjohtaja

Pilvi Keravuori
notaari
sihteeri

Matti Peiponen
pappisvarajäsen
sihteeri 107 §:ssä

Pöytäkirjantarkastus

Tämä pykälä on tarkastettu välittömästi istunnossa.

Jussi Koivisto
pappisasessori
pöytäkirjantarkastaja

Kai Peltonen
hiippakuntadekaani
pöytäkirjantarkastaja